

KJØNSSIDENTITET ER REELT: Jeg har så lenge jeg husker sett på meg selv som gutt/mann, skriver Michael Scott Bjerkeli (på bildet). Foto: privat.

Jeg er en mann som tilfeldigvis ble født i en kvinnekropp

Det å ikke bli sett på som den man er, er som å dra på en utkleddningsfest, uten en mulighet til å ta av seg kostymet. Og festen tar aldri slutt.

DAGBLADET MENINGER 21. AUGUST 2018 KL. 13.29

Mikael Scott Bjerkeli, styremedlem i HBRS og sosionom

Jeg er ikke en transkvinne, ikke en transmann, transaktivist ei heller transperson, men jeg er en mann som tilfeldigvis ble født i en kvinnekropp. Jeg har så lenge jeg husker sett på meg selv som gutt/mann.

Min første erindring er fra 4–5 års alder. På det tidspunktet så hadde jeg ikke noe ord som kunne forklare hva jeg følte. Det første brevet til Rikshospitalet skrev jeg da jeg var 12. Men på det tidspunktet fantes det ingen mulighet til å få hjelp før man var 20.

Alt dette var før Internett. Så jeg ble på ingen måter påvirket av media. Det er på godt og vondt. Jeg måtte ha litt flaks og jobbe hardt for å finne informasjon om temaet. I disse dager er det ikke mangel på informasjon som er en utfordring, men kvaliteten på informasjonen.

Jeg er nå 44 år, det er 24 år siden jeg begynte på den medisinske behandlingen for å endre den kvinnelige kroppen til å bli mer maskulin. Slik at andre kunne se meg som den jeg var.

Det å ikke bli sett på som den man er, er som å dra på en utkleddningsfest, uten en mulighet til å ta av seg kostymet. Og festen tar aldri slutt.

Jeg har mange ganger tenkt på hva er det som gjør meg til mann. Hvorfor ble jeg født i en jentekropp, når jeg ikke identifiserer meg som det? Hva er identitet? Hva er det som gjør at jeg er en mann, til tross for utgangspunktet? Jeg har ikke et klart svar på det. Det er det mange som ikke har, til tross for at de ble født i en kropp som passer.

Og kanskje man ikke tenker på sin egen kjønnsidentitet, fordi man ikke har vært nødt til det. Og derfor så har man heller ikke et forhold til sin egen kjønnsidentitet. Jeg vet ikke. Men for meg så er kjønnsidentitet veldig reelt.

For meg så har det aldri handlet om klær eller leker. For mange så blir det en enkel måte å forklare det på, når man snakker om klær og leker. Men det ligger dypere enn det. Det er noe uforklarlig, som bare er der. Jeg vet ikke hvorfor.

Før drømte jeg om at jeg bare skulle være som de andre guttene. Jeg drømte aldri at jeg bare var som de andre jentene. Av og til så ønsket jeg at det bare skulle vært en pille som kunne fikse alt. Men nå er jeg kommet dit i livet at jeg ikke ville ha endret noe.

Det har ikke vært en enkel barndom eller ungdomstid. Men slik livet er i dag, så ville jeg ha gjort det igjen. Reisen jeg har vært på har ført meg dit jeg er i dag. Jeg er gift med en utrolig kvinne, på alle mulig måter. Vi har fått et barn, en fantastisk jente. Hvis jeg ikke hadde gått igjennom det jeg har gått gjennom, hadde jeg ikke fått alt det jeg har i dag. Det er ikke slik at livet nå er en dans på roser, jeg har vanlige utfordringer i livet. Det går opp og det går ned. Men jeg lever, og jeg lever som meg.

Det finnes mennesker der ute som aldri vil akseptere at jeg er mann, og jeg tenker at det er greit. Det er deres mening. Deres mening definerer ikke mitt liv. Så er det andre mennesker som starter med å ikke anerkjenne meg, men som etter å ha blitt kjent med meg, begynner å se. Det synes jeg er flott, men ikke et krav.

Det eneste kravet jeg har til andre mennesker er at de skal møte meg på en god måte. Så får de tro og mene hva de vil. Min erfaring er at synlighet og informasjon også fører til større forståelse. Da må man møte uenighet med åpenhet.

Jeg ønsker ikke å bli sett på som et offer, det er en rolle om ikke passer meg. Jeg har opplevd mye som ikke har vært så gøy, men er på ingen måte et offer. Og veldig mange av de jeg møter som er i samme situasjon, ser seg heller ikke som offer. De må være sterke. Det krever mye å gå igjennom en slik prosess. Samtidig så er det viktig å huske på at en slik prosess ikke er magisk, og at alt blir bra bare man blir ferdig.

Jeg synes det er synd at det skapes så mange merkelapper, jeg kjenner meg heller ikke igjen i de merkelappene som blir tillagt meg på grunnlag av min reise. Det at jeg ikke bruker trans,

og jobber aktivt for at vi har et språk som ikke definerer identitet, men heller beskriver opplevelsen, har jeg måtte tåle mye latterliggjøring for.

Men språket er ikke ubetydelig. Det er med på å forme hvordan man blir lest og oppfattet. Og man må aldri glemme at bak alle disse merkelappene er vi alle mennesker.

Jeg mener at det er viktig at vi ser på de spørsmålene som andre opplever som en utfordring. Kanskje vi ikke kommer fram til en enighet om hva som er mann eller hva som er kvinne. Men uavhengig om vi er uenige, så mener jeg at det er viktig at vi har et debattklima der man kan diskutere dette med respekt for hverandre og de forskjellige perspektivene.